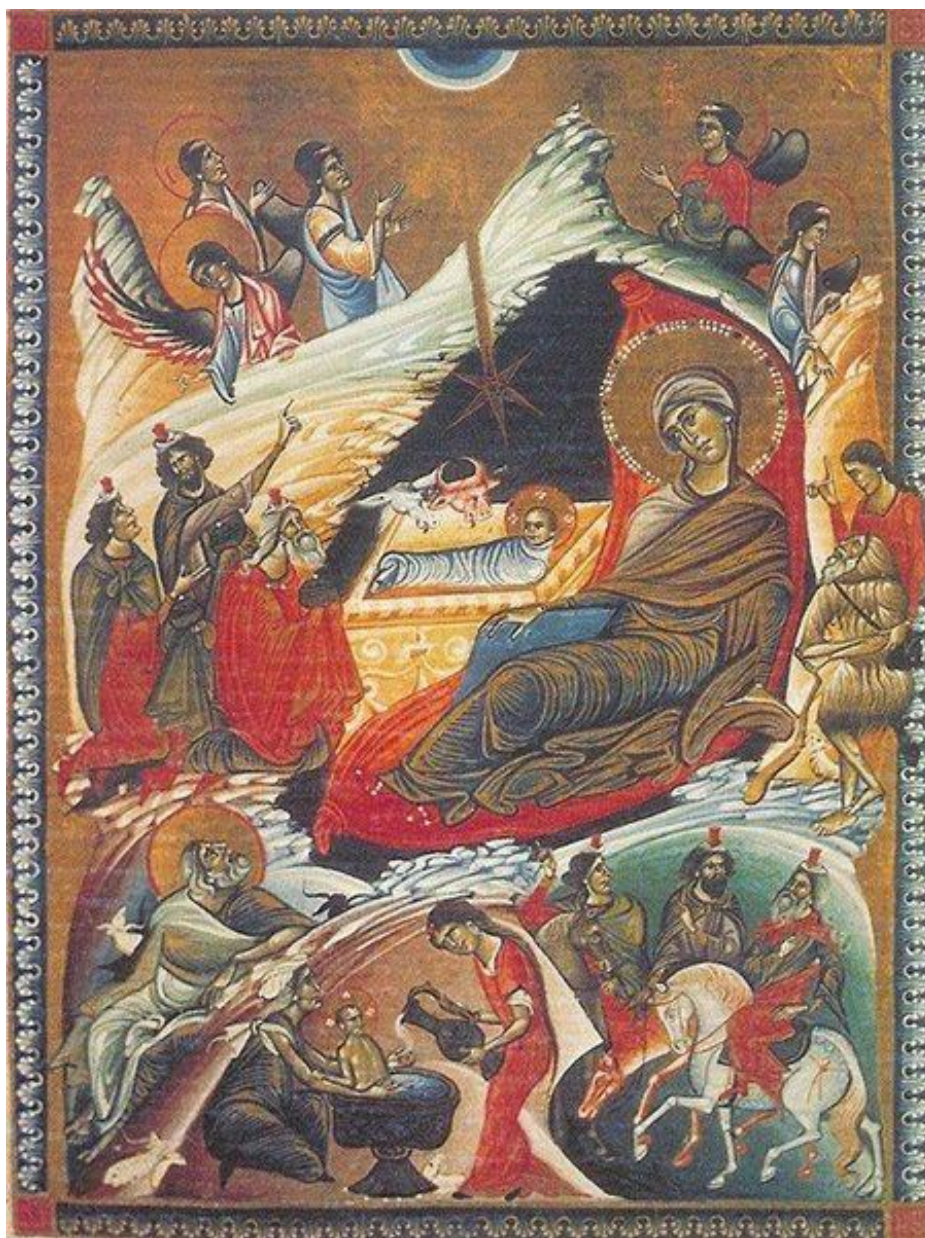

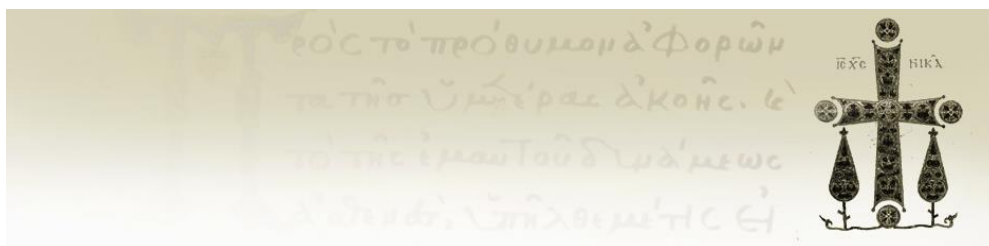
Narození našeho Pána Ježíše Krista

Podle díla (†) archim. Georgia
Grigoriatského

V Bohu zesnulého igumena Posvátného monastýru sv. Řehoře
na Svaté Hoře Athos

Monastýr sv. Řehoře na Svaté Hoře Athos

Drazí bratři a sestry v Kristu,

„Jsa ponořen do posvátné atmosféry tohoto velkého Pánova svátku, svátku Jeho podivuhodného Narození v betlémské jeskyni, každý křesťan nepochybně cítí silnou potřebu oslavovat Trojjediného Boha, Otce, Syna i Ducha Svatého, tento Pramen života, posvěcení, osvícení a zbožštění všech lidí.“

Těmito slovy uvádí všechny přítomné posluchače starec Georgios Grigoriatský do problematiky a souvislostí dnešního slavného Pánova Narození, které se opakuje znovu a znovu, ač se již jednou provždy událo pro nás věrné křesťany.

Skrze tuto oslavu Boha v Trojici pociťuje člověk velmi zřetelně své pouto s věčností, to znamená, že člověk se „účastní věčnosti Boha“, že se „účastní Jeho slávy“. Ono „nyní“ se stává „vždycky“, stává se tím, co bylo, je i bude navždy platné: „Nyní i vždycky až na věky věků, amen.“ Zde se odehrává něco, jak praví starec Georgios, co lze nazvat „překonáním (transcendencí) času“.

Toto podivuhodné tajemství „Narození našeho Pána“ se uskutečňuje uvnitř Církve, kde se i my, věrní a na životě Církvi se účastnící křesťané, stáváme účastni „Božské věčnosti (neporušitelnosti), věčného života, pravého života Svaté Trojice“. Nezapomeňme, jak nás vzápětí vybízí starec Georgios, že my lidé žijeme prozatím v „omezenosti času“ a že jako lidé žijící tělesně „jsme se ještě neosvobodili od pout tohoto dočasného života“. Působením Boží blahodati však „již nyní“, v tomto věku, pociťujeme a „zakoušíme budoucí život, nekonečné Boží království“.

Děje-li se toto „zakoušení Boží věčnosti“ pravidelně při svaté liturgii a při každém církevním „shromáždění v Duchu Svatém“, o co více nabýváme tento posvátný pocit, když oslavujeme velké a významné události naší spásy, jakým je právě i toto božské Narození našeho Pána, které dnes slavíme.

Dnes v noci jsme nabyli dojmu, že Narození (Páně) není něco, „co se stalo pouze v minulosti“, jak říká starec Georgios, tedy, že jde „pouze“ o historickou

událost. Naopak. I my jsme měli s Boží milostí pocit, tím jak jsme překlenuli prostor času, „že se zvláštním způsobem nacházíme přesně na tom místě, kde se narodil náš Pán a že jsme se mohli účastnit této velké blahodati nestvořeného požehnání“.

„A spatřili jsme božské Nemluvně, spatřili jsme Jeho svatou Matku, spatřili jsme také spravedlivého Josefa, spatřili jsme Pastýře, kteří se přišli poklonit spolu s Mudrci, ale také svaté Anděle, kteří Ho oslavovali.“

Starec Georgios dále popisuje onu posvátnou atmosféru a pocit, který probleskoval jeho vlastní duši při prožitku těchto tajnodějných událostí během svátku Narození Páně:

„To, co každý cítí uvnitř této atmosféry, uvnitř této slavnostní bohoslužby a společné harmonie, je pocit, že to, co panovalo na této scéně, byl hluboký pokoj. A když jsme zaslechli andělský hymnus: „Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj, lidem dobrá vůle“ (Lk 2,14), pochopili jsme, že tento „pokoj“ není něčím ideologickým, že vůbec nejde o něco psychologického, ale naopak, že jde o dar vtěleného Boha a blahodat' Přesvatého Ducha (darovanou) člověku.“

Starec Georgios nám ze své duchovní zkušenosti potvrzuje, že „svět“ – ještě neosvícený Božím vtělením – si činí nároky na „pokoj“, doslova celosvětový mír, ale děje se tak spíše na úrovni dnešní politiky a sociálního rozvoje lidstva, kdy se zakládají různá sdružení a vynakládá se spousta energie a úsilí o dosažení míru ve světě.

Ne, že by výše zmíněné snahy byly zcela špatné, ale nemohou nikdy zajistit a docílit u člověka jeho naprostého a podstatného zklidnění.

„Člověku je zapotřebí, aby získal vnitřní pokoj, pokoj jeho srdce a pokoj jeho duše. Ale pokud tento (Boží) pokoj v sobě člověk nemá, i kdyby se svět kolem něj nenacházel přímo v nějakém válečném stavu a (sousední) země by mezi sebou koexistovaly v míru, ani tehdy (člověk) nemůže zcela najít tento vzácný (nadpřirozený) pokoj.“

Vždyť bez Božího pokoje, bez takového pokoje, který Bůh dává skrze své svaté Narození, zůstanou lidé podle starce Georgia nadále „bez naděje“, budou nadále žít v „úzkosti“, v „prázdnosti“, ba dokonce se budou snažit různými prostředky, nevyjímaje narkotika, zapomenout na tragédii, která panuje v jejich nitru.

Představte si, jak asi trpí člověk, který ví, jak velkým štěstím je pro člověka obecně tento pokoj od Krista, a při tom vidí a ujišťuje se, „že dnes tak velké množství našich bližních zůstává v neznalosti a neví, že právě Kristus dává tento (božský) pokoj“. O lidech, kteří zůstávají v této neznalosti, hovoří starce Georgios následovně: „Právě proto se jejich život podobá jednomu velkému dramatu, prázdnotě, zklamání, nedostatku, takže pociťují ve svém životě velký neúspěch.“

Starce Georgios nás proto vybízí, abychom se zejména v dnešním dni a v době svátku tak významného pro celé lidstvo, obraceli k našemu Pánu, narozenému pro nás v betlémské jeskyni, k tomuto „Vládci pokoje“, k našemu „Vtělenému Bohu“, aby osvětlil a pomohl nám všem k zachování a vedení našeho pokání a úpěnlivé modlitby, abychom v lásce a spolu s askezí, kterou máme vést, „přijali dar, kterým nás sám božský Pokoj (tj. Pán Ježíš Kristus) obdarovává“.

To by ale nebylo zcela dostatečné a křesťansky správné, když bychom v této vzácné chvíli a po přijetí tak velkých darů mysleli pouze na sebe.

Podle starce Georgia máme usilovat o to, abychom se stali dobrou pohnutkou pro druhé, aby také ostatní lidé poznali hloubku tohoto vánočního poselství a získali pokoj v přítomnosti našeho Pána Ježíše Krista.

Kéž Bůh pomůže všem, kteří se dnes trápí, aby došli osvícení a poznali pokoj, který světu dává Kristus, neboť ho stále ještě nepoznali a nepřijali.

„Ano, vskutku, v těchto významných dnech nemůžeme uvažovat sobecky, jako egoisté. Musíme do své modlitby a mysli zahrnout všechny lidi, kteří různým způsobem trpí, kteří žijí v bolestech a mukách, ať tělesných či duševních, a prosit za jejich spásu a nalezení pokoje, který dává Kristus.“

„Prosme proto Pána, božské Nemluvně, které navzdory tomu, kým je, tedy Králem nebe i země, aby pozvedl svou blaženou (dětskou) ruku a požehnal jí celý svět, celý svět sahající do čtyř světových stran. Necht' požehná všechny národy této země. Necht' požehná také naši Pravoslavnou církev, která se nachází ve všech částech tohoto světa a která je současně „ukřižovaná a pronásledovaná“. Necht' Pán požehná všechny mučedníky a vyznavače, pravoslavné křesťany, kteří se nacházejí ve vězeních anebo v koncentračních táborech pro svou lásku k Ukřižovanému Pánu, k právě narozenému Děťátku Kristu. Necht' Pán také požehná porobeným Řekům, našim bratřím na ostrově Kypr, v Severním Epiru, v Konstantinopoli a všude jinde. Necht' Pán požehná

také naším dětem a mladým lidem, kteří dnes musejí spolu s námi snášet všechny důsledky a obtíže spojené s nedostatkem východisek dnešní doby. Necht' Pán požehná také Svaté Hoře. Necht' Pán požehná i našemu monastýru. Necht' požehná každému z vás, moji milí bratři.“

„Necht' Pán udělí své požehnání nám všem a pomůže nám, abychom byli důstojnými tohoto velkého daru, kterým je pro nás pro všechny jeho slavné Narození a Vtělení.“

<https://www.facebook.com/1585235765042775/posts/2347381168828227/>

<https://www.facebook.com/1585235765042775/posts/2347382358828108/>

<https://www.facebook.com/1585235765042775/posts/2347380515494959/>

<https://www.facebook.com/1585235765042775/posts/2347386165494394/>

Svátek Narození Pána Ježíše Krista (7./25.12.)

vybral a přeložil Michal Dvořáček

Hlavní bibliografický pramen:

(+) Αρχιμ. Γεώργιος (Καψάνης), Καθηγούμενος της Ιεράς Μονής Οσίου Γρηγορίου, Άγιον Όρος. Εις την Γέννησιν του Κυρίου (1982). In: *Ομιλίες σε ακίνητες Δεσποτικές και Θεομητορικές εορτές Α' (των ετών 1981-1991)*. Έκδοσις Ιεράς Μονής Οσίου Γρηγορίου, Άγιον Όρος 2015, s. 52-58. ISBN: 978-960-7553-34-8.